

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kesin sayı bilinmemekle birlikte 150 bin civarında insan; hapiste, işten atıldı veya soruşturma kapsamında. Polisin ve rütbeli subayların da tümü soruşturuluyor.

Oysa herkes 2014 öncesine kadar, meslekte yükselmek, ticarete ilerlemek, devletten, belediyeden iş, ihale almak için Gülen tarikatından onay almanın sıradan bir aşama olduğunu biliyordu. AKP'nin, Erdoğan'ın başlattığı her ihaleden pay alma uygulaması, zaman içinde Gülecilerin ortak kontrolüne geçti. İnsanlar, siyasi partiye üye olmak yerine, kendini partiler üstü gösteren ve bizzat Erdoğan tarafından işbirliği yapılan tarikata yakınlaştı.

Okullar, öğrenci yurtları, eğitim bursları, sosyal hizmetler, işyerleri üzerinden tarikatlar her yerde "vakıf" ve "dernek" örgütlenmesi görünümünde, yaşamın bir parçasına dönüştürüldü. Erdoğan, tıpkı kendisi gibi olan; "dindar ve kindar nesil yetiştirmek istiyoruz" diyordu.

Çıkarları zıtlaşınca, siyasi çevreler, üst düzey bürokratlar hemen dümeni hükümetten yana kırdı. Ancak tabandaki kitleler, kurmuş oldukları sosyal ve ekonomik ilişkileri nedeniyle aynısını yapamadı bir kısmı da yapmadı. Her halükarda, Gülen veya AKP tarafından yönlendirildiler. Kendilerinin almadıkları kararlar, bugün yaşamlarını mahvetti. Güleciler darbe yapmaya girişti, Erdoğan ise yasaları kullanarak onları tasfiye temek için aynısını yapacaktı, yapıyor.

Ancak bu çekişmenin bedelini tüm toplum ödüyor. Özellikle OHAL nedeniyle emekçiler, işçi sınıfı ödüyor. Erdoğan, darbenin ABD'nin ortaklığıyla yapıldığına inanıyor, Güleni kaçaklara sığınma verilmesi nedeniyle Avrupalı liderlerin kendisine karşı olduğunu düşünüyor; her yerde düşman görüyor.

Sınırlarımızda savaş var; hem içerde hem de dışarıda. Açılım siyasetleri; Roman açılımı, Alevi açılımı, Kürt açılımı tersine döndü. Komşularla sıfır sorun siyaseti de. İleri demokrasi, çoktan unutuldu. Yenikapı uzlaşısı da. Şimdi tek söylenen "devletimiz tehdit altında!"

Her baskı uygulaması bu gerekçeyle yapılıyor. Bir çok hakkı kısıtlayan, hükümetin keyfi kanun çıkarmasına olanak veren OHAL'in uzatılmasına da, alttan alta aynı gerekçe ileri sürülüyor. Emekçiler, devleti korumak için her güçlüğe katlanmaya zorlanıyor. Bu bir aldatmaca!

Devlet hiç bir zaman emekçilerin yararına çalışmadı, neden onu savunmak, sürdürmek için çaba göstermek gereksin? Devleti yağmalayan Güleciler, Erdoğan ve çevresinden değil mi? Patronlar, damatlar, siyasetçiler, bürokratlar, hala işlerinde, hala ceplerini dolduruyor.

Onların bahsettikleri devlet, kendi iktidarları, hizmetinde oldukları patronların iktidarı, ayrıcalıklarının sürmesi. Emekçiler, bunu savunmamalı, sınıflarının çıkarına olan, darbelerle, krizlerle, tarikatlarla, savaşlarla, düşmanlıklarla örülmemiş bir iktidar için mücadele etmek gerekli. (06.07.2017)

Emekçinin Gündemi

İşçinin sözleşmesi, işsiz bağlandı!

200 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme imzalandı. Başbakan işçilerin ücretlerine ilk 6 ay, yani geçtiğimiz 6 ay için %7,5, temmuz sonrasındaki ikinci 6 ay için %5 oranında zam yapılacağını açıkladı. İkinci yıl için %3,5+ %3,5 olacak. İki yıldır kadroya alınacağı vaat edilen 700 bin civarındaki taşeron işçileri ve 20 bin geçici işçi hükümetin gündemi dışında kaldı.

Türk-İş masaya oturduğunda bu yıl için %18 zam talep etmişti. Ayrıca, brüt 2 bin 200 liranın altında ücret alan işçiler için 400 lira, daha yüksek ücretliler için 2 bin 850 lirayı geçmemek şartıyla 100 lira seyyanen iyileştirme istemişti. Ancak sadece brüt ücreti 3 bin liranın altında olan işçilere 90 lira iyileştirme sağlandı.

İmzalanan sözleşme, sendikanın taleplerinin yarısına bile gelmiyor. Daha da önemli olan; diğer sözleşmelere ve ücret zamlarına temel olan bu sözleşme, işçilerin yaşam düzeylerini korumuyor, enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında daha da geriletiyor.

Bu yılın başından itibaren enflasyon %10'un üzerinde. Temel ihtiyaç maddelerindeki artış ise resmi rakamlara göre %14 civarında. İşçilere verilen ücret artışı, yarısı kadar. Enflasyon farkının ödeneceği sözü de yalandan başka bir şey değil. Kamu emekçilerinin sözleşmelerinde bu uygulama

hep var. Yine de enflasyon hiç yakalanamıyor.

Zaten enflasyon hesabı da, ücretleri düşürmenin bir aşamasından başka bir şey değil. Bürokratlar, gelen emirlerle enflasyon hesabını istedikleri gibi değiştiriyor. Adeta mucize gibi hiç bir şey değişmeden rakamlar düşüp yükselebiliyor.

Toplusözleşmeye, enflasyon rakamlarına bağlanan ücret, emeklilik artışları, bütün emekçilerin yaşam düzeylerini geriletiyor ve bunu patronlar

haklarının gerilemesinden başka bir işe yaramıyor.

Başbakan ve çalışma bakanı, işçilerin sorunlarına o kadar duyarsız, o kadar ilgisiz ki; “hep birlikte ülkemizi muasır medeniyetler seviyesine ulaştıracağız” diyerek neredeyse yüz yıldır söylenen teraneyi tekrarladı.

Kamu işçileri; savaş, IŞİD, YPG tehdidi, Batı, ABD düşmanlığı, FETÖ tehlikesi ve benzeri konularla yapılan yaygara ile herkes gibi

bunaltılıyor.

Siyasetçiler, işçilerin önüne büyük sorunlar koyuyor ama işçilerden sadece onların arkasında durup sesizce çalışmalarını istiyor.

Grev yaşağına rağmen daha iyi bir sözleşme için mücadele eden Şişe Cam işçileri, daha iyi zam aldı. Kamu işçileri için de aynı şey mümkündür.

Bugünkü durum böyle süremez. 1980 darbesinde de benzer bir ortam vardı. Ancak 1989'da kamu işçileri, enflasyona rağmen adeta dondurulan ücretleri arttırmak için mücadele etti ve yüzde yüzün üzerinde zam aldı. Bu artış, sonraki yıl sözleşmesi olan özel sektöre ve zaman içinde tüm diğer işyerlerine yansımıştı.

Patronların ve onların emrindeki siyasilerin, işçilerin yaşamlarını, hem ekonomik hem de siyasi yönden bunaltmalarına son vermek gerekli. (06.08.17)

uğraşmadan, onlar için hükümet yapıyor. Zaten 16 milyon ücretlinin 3 milyonu memur, geri kalan işçilerin büyük çoğunluğu asgari ücretli. Sendikalı, sözleşmeli çalışan sayısı sınırlı. Üstelik, özellikle sosyal medyada kamu işçilerine yönelik, ücret ve sosyal haklarına yönelik, bilinçli bir saldırı kampanyası var.

Patronların “en altta eşitlik” ilkesi, siyasilerin teşvikiyle yaygınlaşıyor. Hatta en kötü şartlarda çalışan işçiler arasında da destek görüyor. Böyle bir şey işçilerin kendi haklarına zarar vermesinden, işçi

Şişecam işçileri sözleşme imzaladı

Kristal-İş Sendikası ile Cam İşverenleri Sendikası arasındaki TİS görüşmeleri sonuçsuz kalmış, işçilerin mayısta greve çıkma kararı ise Şişecam Topluluğu'nun ricası üzerine hükümetin "milli güvenlik" bahanesi ile yasaklanmıştı.

Direnme kararı alan Şişecam işçileri, Şişecam'a bağlı 11 fabrikada, her vardiyada işe 2 saat geç başlayarak taleplerinden vazgeçmeyeceklerini patrona gösterdiler. 13 günün sonunda, 5-8 Haziran arasında tekrar başlatılan görüşmeler, işçilerin zaferiyle sonuçlandı.

Kazanımlar arasında şunlar yer alıyor: Patronun 3 yıl için dayattığı TİS 2 yıl için imzalandı; yakacak, bayram, izin vb. yardımlarında %14 zam alındı; sosyal yardım adı verilen eğitim, sağlık vb. yardımlarında %18-21 arası zam alındı; gece çalışması için %9.6 zam, genel ücretlere ise ilk yıl %16.31 ikinci yıl enflasyon oranında zam alındı.

Grev süreci boyunca işçiler, bir yandan patronla mücadele ederken diğer yanda da Türk-İş'e bağlı Kristal-İş sendikacılarına karşı koymuşlardı. Sendikacılar grev boyunca işçilerden gelen talepleri

reddettiler. Örneğin iş bırakma süresini 2 saatten 3 saate çıkarmak isteyen işçilere sendikacılar "ağır adımlarla yürüelim" çağrısı yaptılar.

İşçilerin ücret zammı taleplerini uzun süre kabul etmeyen, işçilere karşı yine devlet kozunu oynayıp grevi erteleten Şişecam Topluluğu, 2016 yılında Türkiye'nin en çok ihracat yapan şirketi unvanını almıştı. Topluluğa bağlı kurumlardan Paşabahçe ise İstanbul Sanayi Odası verilerine göre 2016'nın en büyük 92. şirketi. Yani kasaları para ile dolu ama işçiye vermemek için her yola başvurdular. (28.06.17)

Sanayi, işçinin sırtında yükseldi

İstanbul Sanayi Odası (İSO) 2016 yılının en büyük 500 şirketini açıkladı. TÜPRAŞ bu yıl da en fazla satış gelirini yaparak listenin başında. Emekçilerin sırtında yükselerek buralara gelen TÜPRAŞ özelleştirildiği günden bu yana emekçilere olan saldırısını şiddetlendirdi.

2004 yılında kamudan Koç ailesine devredildiğinde 5.153 çalışanı olan TÜPRAŞ'ın aradan geçen yıllar içerisinde kârını 2 kat artırmasına rağmen işçi sayısını bırakın sabit tutmayı 4.824'e düşürdü. Bu kârın kaynağı; üretimde orta ve düşük teknoloji yaygın olduğu ve teknolojik olarak bir değişim göstermediğine göre emekçilerin reel ücretlerini sabit tutup onları daha yoğun, daha uzun saatlerde çalıştırmasının sonucu. İşte bu durum, TÜPRAŞ, FORD, TOFAŞ, ARÇELİK, AYGAZ ya da bunların sahibi Koç ailesi özelinde olmamakla beraber kapitalizmin emekçilerin

üzerinde uyguladığı genel bir tavidir ve İSO verileri bunu gizlemiyor.

İlk 500 işletmeye bütününe baktığımızda durum daha da vahim. 2000 yılından bugüne en büyük 500 işletmenin toplam kârı, yaklaşık 19 katına çıkmışken toplam istihdam yalnızca 1.25 katına çıkabildi. Kapitalist sınıf, AKP iktidarı dönemi olan son 15 yıl içerisinde de kârına kâr kattı ve AKP iktidarının asıl yüzünü bizlere gösterdi.

Emekçiler cephesinden baktığımızda İSO verileri bize başka şeyler de söylüyor. Tüm sanayi içindeki ilk 50 şirket toplam satış gelirlerinin yarısını alıyor ve şirketlerin sahibi sadece 20 aile. Ayrıca, 2001 yılında en büyük 500 sanayi içerisinde 32 kamu işletmesi varken özelleştirme dalgalarının sonucu olarak listede yalnızca 11 kamu işletmesi kaldı. Emekçilerin

çalışma koşullarının görece iyi olduğu, güvenceli, iş tanımı ve çalışma saati belli, sosyal hakları olan kamu kuruluşları zaman içerisinde 'kâr etmiyor' gibi söylemlerle kapitalistlere peşkeş çekildi ve var olan çalışma koşullarına büyük bir darbe vuruldu.

Yalnızca son 15 yıl bile özelde AKP'nin genelde ise kapitalistlerin emekçilerle kurduğu ilişkinin küçük bir örneği. 20 ailenin menfaati için yüz binlerce emekçi ve aileleri iş kazalarında ölmeye, geçim kaygısı çekmeye, çocuklarına iyi bir eğitim sağlayamamaya, iş kazaları ve meslek hastalıklarına mahkum edildi. İşçi sınıfı iktidarı alıp onu kendi devletine dönüştürmediği ve kendi denetlemediği sürece emekçilere olan bu saldırı devam edecek. Ancak, tarih bize işçi sınıfının bunu yapabileceğini gösterdi. (91.06.17)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Sağlık

İstanbul'da önemli plan

Çapa Tıp Fakültesi'nin taşınacağı 3-4 yıldır konuşuluyordu. Tayyip Erdoğan'ın fakültenin bu seneki mezuniyetine katılması ve Çapa'nın yeni yerinin Hasdal olduğunu duyurması ile taşınma söylentileri kesinleşmiş oldu.

Çapa'nın binalarının artık çok eski olduğu ve yetersiz kaldığı öğrenciler, çalışanlar ve hastalar tarafından sıkça dile getiriliyor. İstanbul Üniversitesi'ne bağlı özerk bir kurum olan Çapa Tıp Fakültesi, bir yandan da ödenek yetersizliğinden iflas etme tehdidi veya Sağlık Bakanlığı'na bağlanma ile karşı karşıyaydı.

Öğrencilerin ve çalışanların talebi Tıp Fakültesi'nin kendi yerinde yani halk arasında yerinin bulunduğu Çapa'da yenilenmesiydi ancak öyle olmadı. Şehir merkezindeki bu değerli araziye her kim göz diktiyse Çapa ile de yetinmedi, hemen yanındaki Bezm-i Alem Tıp Fakültesi'nin (eski adıyla Vakıf Gureba Hastanesi) de Hasdal'a taşınacağı açıklandı. Tayyip Erdoğan konuşmasında Hasdal'daki alanın şimdikinden çok daha büyük olduğunu ve yeni döneminde Çapa'nın şehir hastanelerine benzeyeceğini söyledi.

Bir diğer haber de Cerrahpaşa'dan geldi. Henüz kesinleşmiş olmamakla birlikte; Çapa ile neredeyse tamamen aynı sorunları yaşayan, İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nin Samatya Hastanesiyle birleştirilerek Sağlık Bakanlığı'na bağlanması gündemde.

Sağlık Bakanlığı'na bağlandığında Cerrahpaşa, borç

yükünden kurtarılacak ve doğrudan siyasi mekanizmalarla yönetilecek.

Köklü hastaneler ve tıp fakültelerinin şehir merkezinden uzaklaştırılıp sistem değişikliklerine zorlanması akıllara “şehir hastanelerinin hasta potansiyelini artırmak için bir hazırlık mı?” sorusunu getiriyor. Çünkü şehir hastanelerinin açıldığı illerde, diğer kamu hastanelerinin bilerek çalıştırılmadığı ve hastaların şehir hastanelerine gitmeye mecbur bırakıldığı biliniyor. Güya özel sektör tarafından yapılan, işletilen ancak gerçekte tüm masrafı, personeli, donatımı devlet tarafından sağlanan şehir hastaneleri, sağlık sisteminin özelleştirilmesinin bir basamağı. Tıp fakültelerinin ulaşımı, altyapısı olmayan Hasdal'a taşınmasının başka açıklaması olamaz.

En temel haklardan biri olan sağlık hakkı, kâr hırsı uğruna bir kez daha ayaklar altına alınıyor. (15.06.17)

Uluslararası Af Örgütü'nde Grev!

Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye şubesinde, Hazirandan beri bir grev var. İnsan, kadın, mülteci haklarının yanında işçi haklarına da ilişkin kampanyalar yapan, bu beyanla başı toplayan örgütte 15 “yüzyüze” var. Çoğunluğu öğrenci olan bu çalışanlar, sokaklarda insanlara örgütün çalışmalarını anlatıp maddi destekçi olmalarını istiyor. Kimisi beş yıldır çalışanlardan 13'ü, bir anket şirketine kayıtlı görünüp, taşeron çalıştıklarını öğrendi. Bu nedenle de toplu sözleşmeden ve sosyal haklardan, sendikali arkadaşlarıyla birlikte yararlanamıyorlar.

Şubatta sokak çalışmalarına başlayan bu ekibin; bu defa saat ücreti düşürüldü ve prim sistemi

başladı! Buna itiraz ettiklerinde işten çıkarılmakla tehdit edildiler. Prim sisteminde, tıpkı banka ve sağlık çalışanlarına uygulandığı gibi, bir ayda belli sayıda destekçiyi örgüte kazandırması isteniyor. “İnsan hakları adına çalıştığını” iddia edip para toplayan örgüt, çalışanlarını rekabet ve işsizlikle tehdit ediyor! Üstelik, yağmur, kar gibi doğal koşullardan ötürü çalışmadıklarında günlük ücretleri de kesiliyor.

İşte bu nedenlerle 13 kişi, haziranda iş bırakma eylemine başladı. İş bırakanlardan biri, taşeron olarak çalıştığı dönemde sokakta “işçi hakları” hakkındaki kampanyaları tanıttığını, Soma katliamının ardından taşeronun zararlarını anlattıklarını belirtiyor ve tutarsızlığı ifade ediyor.

Af Örgütü ise, yayımladığı açıklamada, kendini aklamaya ve “iyi patron” gibi görünmeye çalışıyor! Taşeron hiçbir cümlede kabul edilmiyor; patronların deyimiyle “hizmet alımı yöntemi” olduğu söyleniyor. Taşeron şirketlerine “insan kaynakları şirketleri”, “ajans” gibi sevimli adlar takarak kendilerini savunuyorlar. Örgüt, Türkiye'de Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) sözleşmelerine uygun olarak TİS imzalayan ilk kurum olduğunu söylüyor ancak TİS'lerin taşeronlara uygulanmadığını unutuyor! Kısacası, burjuvazinin alıştığımız çelişkili üslubunu kullanarak kendini aklamaya, en iyi patronun kendisi olduğuna herkesi inandırmaya çalışıyor.

Bizler, burjuvazinin ve bozuk düzenin yarattığı adaletsizliklere, burjuvazinin hayır kurumlarıyla çare bulunamayacağını biliyoruz. Af Örgütü deneyimi ise bu gerçeğin güncel, somut bir örneğinden ibaret. (28.06.17)

Siyasetin Gündemi

CHP'nin “adalete” yürüyüşü

CHP yönetimi, kendi vekillerinin ansızın tutuklanmasından sonra yaptıkları altı saati aşan toplantıda, Kılıçdaroğlu'nun “adalet” yürüyüşü kararı aldı.

Parti yönetimi o kadar çekingen ve o kadar güvensizdi ki hiç kimseye çağrı yapmadan, sadece bir kişinin yürümesi sözkonusuydu. Elbette bu kararda, yürüyüşe katılmak isteyecek kitlelerin sorumluluğunu almama rahatlığının da etkisi var.

CHP yönetimi, bir kişiyle yola çıktı ama yürüyüşçüler on binleri aştı. Onlara ek olarak şehirlerin parkları, buluşma yerleri olarak gitgide kalabalıklaşıyor. Üstelik soldan da olmak üzere farklı siyasi görüş ve kesimlerden destek artıyor.

Tüm bunlara rağmen CHP yönetimi, hala tek bir kişinin yürüyüşümü gibi hareket ediyor. Çünkü destekleriyle yürüyüşü büyütenleri CHP'nin arkasında toplayıp dizginlemek amacındalar.

Kılıçdaroğlu kendisine soranlara “bu daha başlangıç” diye cevap vermesine rağmen, Maltepe mitingiyle bitmesi planlanan “adalet” mücadelesinin nasıl süreceği hakkında tek söz etmedi.

AKP, vekillerin dokunulmazlığının kaldırılması için CHP ile anlaşırken belli ki HDP'li vekilleri hapsedmeyi gündeme getirmişti. Kürt düşmanlığında bir adım gerilememiş olan CHP yönetimi,

AKP'ye inanmış olmalı. Üstelik anayasa oylamasında Erdoğan'ın önünü kesemediler ve meşhur kindarlığını hafife aldılar.

Eski bir gazeteci olan CHP milletvekili Berberoğlu'nun “casusluk” suçlamasıyla 25 yıl ceza alıp hemen hapse atılması, tamamen siyasi bir karar. MİT'in Suriye'deki silahlı guruplara tırlarla silah gönderdiğini gösteren fotoğrafları Cumhuriyet gazetesinde yayınlayanlar beraat etti, fotoğrafı verdiği gerekçesiyle CHP'li vekil

CHP, düzenin meclisinden geçen kanunların uygulanmasını adil buluyor. OHAL ortamında, Erdoğan'ın şahsi yönetimindeki kararlara, uygulamalara karşı çıkıyor.

İşyerlerinde emekçilerin karşılaştığı adaletsizlikler, kanunların, mahkemelerin haksızlıkları, Kürtlere reva görülenler, daha önce de vardı. Düzenin kendisi hiç bir zaman emekçiler için Kürtler, kadınlar için adil değil. CHP'nin “adalet” isteği, bunlara karşı ileri

sürülmüyor, sadece Erdoğan iktidarına karşı ileri sürülüyor.

CHP yönetimi, yürüyüşü bir mücadeleye dönüştürmek için bilerek çaba göstermiyor. Böyle bir şeyi yapabilmek için her şeyden önce nasıl bir adalet istediğini ve bunu nasıl gerçekleştireceğini açıklamak, kitleleri

Berberoğlu ise ceza aldı. Üstelik benzer fotoğraflar, daha öncesinde Aydınlık gazetesinde yayınlandığı halde!

Bu kararın CHP'ye, yüzlerce ceza dava dosyası hazır olan CHP'li vekillere ciddi bir tahdit olduğu çok açık. İşte bu nedenle CHP yönetimi, kitlelerin fazla itibar etmediği lafların ötesine geçmek zorunda kaldı. Sadece kendi varlığını korumak amacı taşıyor görüntüsünden kurtulmak için de “adalet” istiyor.

Kitleler her gün adalet istiyor! Ancak kitllerin istediği adalet, CHP'ninki gibi değil.

buna ikna etmek gerekli. Oysa bugün boş bir “adalet” lafının ardında, her kesim kendi istediğini zannederek, CHP'nin arkasında yürüyüşe yani CHP'ye destek veriyor.

CHP yönetimi her mücadeleyi sandığa gömerek mücadele etmek isteyen gençlerin moralini bozarak söndürmede başarılı oldu, ancak yakında seçim yok. Henüz mücadeleciler kesimler harekete geçmemiş olsa da durum değişebilir ve onlar CHP yönetiminin moralini bozar. (03.07.17)

Uluslararası Gündem

Katar ve Suudi Arabistan

Emperyalizmin iki müttefiki arasındaki kriz

5 haziranda Suudi Arabistan ve müttefikleri Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Mısır ve Yemen; Katar ile diplomatik ilişkilerini kestiğini açıkladı. Üstelik Katar ile sınırlar, deniz ve hava ulaşımı sahaları kapatılıp gerçek bir ambargo uygulandı. Katar'ın temel ulaşımı olan Suudi Arabistan sınır kapılarının kapanması, Katar'ı çok zor durumda bıraktı.

Bu diplomatik kriz, Trump'ın 21 mayısta Riyad'a gerçekleştirdiği zirveden sonra, Arap-Müslüman ülkelerinin İran'a ve IŞİD'e karşı birlikte tavır koymaları gerektiği açıklamasından sonra başladı. Birkaç gün sonra da Suudi Arabistan, Katar Emiri'nin, Suudilerin İran'a karşı uygulamalarını eleştirdiği suçlamasında bulundu.

Ayrıca Katar, islamcı terörü desteklemekle suçlanıyor. Katar monarşisinin Mısır kökenli Müslüman Kardeşleri, Filistin örgütü Hamas'ı ve Suriye kökenli cihatçıları desteklediği doğru. Ancak Suudi Arabistan da tıpkı IŞİD gibi köktenci bir islamı savunuyor ve aynı zamanda bazen açık bazen gizliden, Suriye ve diğer bölgelerde terör estiren cihatçıları destekledi.

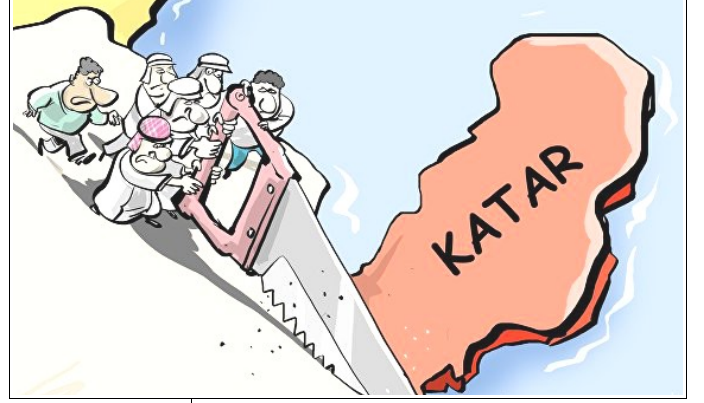
Bu sürtüşmelerde İran devleti, açıkça Katar'ı destekledi ve gıda yardımı yapıp hava sahasını açtı. Katar, Türkiye başbakanı Erdoğan'ın da desteğini aldı. Erdoğan "Katarlı erkek ve kadın kardeşlerini" destekleyeceğini açıklayıp, sembolik olarak Katar'a asker takviyesi yaptı. Böylece de

Suriye'deki askeri operasyonlardan dışlanmış durumda olan Türkiye, yeniden diplomatik alanda gündeme gelmiş bulunuyor.

Şimdi emperyalist güçler, çıkarları doğrultusunda bölgede desteklemiş ve hatta yaratmış oldukları düşmanlıkları idare etmek zorunda. ABD, iki müttefiki arasındaki gerginlikten dolayı rahatsız görünüyor. ABD diplomasisinin şefi olan Rex Tillerson, Suudi Arabistan'a ve diğer Körfez ülkelerine çağrıda bulunarak, Katar'a karşı uyguladıkları ekonomik ambargoyu hafifletmelerini istedi ve ambargonun IŞİD'e karşı mücadeleye zarar verdiğini söyledi. Katar'da, ABD'nin Orta Doğu'daki en önemli askeri merkezi olan El-Udeid üssü var. Irak ve Suriye'ye yapılan askeri müdahalelerin en önemlileri bu üstten yapılıyor.

Dünya jandarması rolünü üstlenmiş olan ABD bu şekilde davranıyor ama ikinci derecede bir emperyalist güç olan Fransa da kendi öz kapitalistlerinin bölgedeki çıkarlarını daha iyi savunma siyaseti uygulamaya çalışıyor. Fransa iki tarafa da silah sattığı için Körfez krizinde taraf tutmada terredüt içerisinde.

Fransa, Batılı dünya değerlerini savunma iddialarını ileri sürüp, kendi öz çıkarlarını savunmak için, iki tarafa da silah satma seçeneğini hiç çekinmeden sürdürebilir! LO (16.06.2017)

Katar:

Sadece bir şehir kadar olan ülkenin 2.5 milyonu aşan nüfusun büyük çoğunluğu çok kötü koşullardaki göçmen işçi. Katar'da yaşayan her sekiz kişiden sadece biri Katarlı.

Her göçmenin Sponsor adı verilen bir sahibi var ve izinleri olmadan iş değiştirmek mümkün değil. Sponsorun izni olmadan ülke dışına çıkmak yasak. İşten ayrılma veya çıkarılmada, işveren belge vermediyse, oturma izni iptal edilir, 7 gün içerisinde ülkeyi terk etmek zorunlu. Tekrar çalışabilmek için en az 2 yıl beklemek zorunlu.

Katar, kadınların iki yüzlü şekilde hapsedildiği bir ülke. Katarlı olmayanlara kısıtlama yokken, Katarlı kadınlara dini gerici kıyafet ve yaşam kısıtlamaları var. Erkeklerin kadınların kullandığı hizmet işlerinde örneğin kuaförde çalışması yasak ama lüks otellerde geçerli değil. Katarlı kadın ve erkeklerin el ele tutuşmaları yasak ama yabancıların serbest! Katar'da her şeyin ölçüsü sınıf, cinsiyet, milliyet!

Seçim sonuçları

Meclis'teki toplam sandalye sayısı 577. Macron ve hareketi 306 (mutlak çoğunluk için 289 koltuk yeterli) vekile sahip. Macron ile ortak olan Modem de eklenince oran, %60'a çıkıyor. Reform adıyla işçi sınıfına karşı

hazırlanan yasalar, rahatça onaylanacak.

Hatta dahası, Macron çoğunluğuna ek, onu destekleyecek 40'a yakın sağcı LR ve merkezci UDI vekilleri var. Onlar açıkça bu hükümetin yasal

ve yapıcı olduğunu söyleyip destekleyeceklerini duyurdular.

Eski sol hükümetten gelen 46 vekilin 29'u Sosyalist Partili. Sadece bu 29 kişi Hollande hükümetinin yarattığı nefret ve tiksintiden paçayı kurtarabildi...

Emekçiler kendi çıkarları ekseninde birleşmeli

Macron, istediği her kararı alabilir. Çünkü mecliste her şeye evet diyecek kulları var.

Bu çoğunluk, yarım yüzyıldır sırayla mecliste hüküm süren Sosyalist Parti ve sağcı Cumhuriyetçi (LR) siyasetçilerin hakimiyetine son vermekle övünüyor. Ancak bu bile tam doğru değil, çünkü eski siyasetçilerin bir kısmı şimdi Macron'un safına geçti.

Macroncu liderler, mecliste "sivil toplumcu"lara yer vermekle övünüyor. Bunların kim olduğuna, sosyal kökenine baktığımızda; patron, yeni şirket sahipleri, idarecileri, üst düzey yöneticileri, büyük emlak sahipleri olduğunu görüyoruz. Yani büyük burjuvazinin hizmetindeki orta ve küçük burjuvalar.

Seçmen kitleler, emekçiler, işsizler, emekçi kökenli emekliler, büyük oranda seçime katılmadı. Zaten ilk turda bile rekor kıran katılmama oranı %51.3'ten ikinci turda %57.3'e tırmandı ve bu da toplumsal durumu gösteriyor. Kalabalık semtlerde bu oran %60'ı, bazı yerlerde %70'i bile geçti. Bunlara boş oy, geçersiz oy kullananları, seçimden bir şey beklemediği için seçmen listesine kayıt bile olmayanları eklemek gerekiyor (bunlar, oy vermeyenlere dahil değil).

Macron'un, önemli oranlarda sağcı siyasetçiyi

peşinden sürükleyebilmesi boşuna değil. Sağın hayallerini kurduğu Hollande'nin, El Khomri iş yasası ile başladığı, işçi haklarını patronlara karşı koruyan yasaları bitirme siyasetini Macron, iş yasalarını yok ederek sürdürecektir. Bu yolda sendika yöneticilerinin de desteğini alabilmek ve de işçilerin tepkisini çekmemek için Macron, şimdilik hedefleri konusunda somut bir şey söylemiyor. Macron patronlara, her iş yerinde istedikleri gibi davranma yetkisini tanıyacak mı, yoksa işkolu seviyesinde görüşmeler mi olacak, bu doğrultuda iş sözleşmeleri mi olacak? Yine de sonuçta emekçilerin haklarına karşı genel bir saldırı siyaseti uygulanacak.

Macron-Phillipe hükümeti, devlet olanaklarını kullanarak büyük patronlara ve mali çevrelere hizmet etmeyi amaçlayan ve bu amaçla sömürülenlerin sırtından, zenginleri daha zengin yapmak için sınıf mücadelesi veren bir hükümet. Bu nedenle, zaten yoksulluğa itilmiş kitlelerdeki yosulluk, daha da artacak.

Hükümetten kovulan sol partilerin, Komünist Parti'nin ve Boyun Eğmeyen Fransa'nın (Melenchon'un partisi) ileri sürdüğü temel fikir; "alanı Macron'a bırakmayalım" idi. Bu partilerin amacı, birkaç meclis koltuğu ile sınırlı olup

söyledikleri, anlattıklarının hepsi hikayeden ibaret. Macron açıkça meclise bile danışma zahmetine katılmadan Kanun Hükümünde Kararnameler ile hüküm süreceğini ve de topluma saldırı mahiyeti taşıyan yasaların içeriğini son anda açıklayacağını duyurdu. Zaten emekçilerin, El Khomri iş yasasında olduğu gibi hükümetin, meclis muhalefetini göze almak zahmetine bile katlanmadan emekçilere saldırı yasalarını nasıl yürürlüğe koyacağı hakkında fikri var.

Hükümetin ve büyük patronların saldırıları meclisteki nutuklarla değil, işçi sınıfının toplumsal mücadelesiyle püskürtülebilir.

Kapitalistlerin doymak bilmezlikleri ve hükümetin provokasyonları, eninde sonunda sosyal patlamaya yol açacak. Kendilerini işçi sınıfı saflarında görenlerin görevi, sosyal patlamaların, sınıf bilinciyle hareket eden ve bütün emekçilerin çıkarlarını savunan emekçilerin yönettiği bir önderlik tarafından yönlendirilmesinde.

Sosyal patlamada, emekçileri, farklılıkları ve kökenleri açısından bölüp birbirlerine karşı düşürmek isteyecek siyasetler olacak. Bu tuzağa düşmemek için tüm emekçilerin haklarını savunan bir parti gereklidir. LO (23.06.2017)

Rejim krizde

Sendika konfederasyonlarının 24 Mayıs'ta tertipleedikleri Brasilia yürüyüşü, krizde yeni bir aşamaya yol açtı. Ülkenin farklı yerlerinden gelen 35 bin kişi, hükümetin emeklilik haklarına ve iş yasasına karşı saldırıları protesto edip Devlet Başkanı Temer'in istifasını ve de Devlet Başkanının genel seçimlerle belirlenmesini istedi.

Yürüyüş korteji Meclis ve Senato binası önüne gelince yaya ve atlı polis güçlerinin şiddetli ve hatta silahlı saldırıya uğradı. Tarım bakanlığı binası önünde göz yaşartıcı bombaların dumanları arasında kaldı ve bina yanmaya başladı ve başka beş bakanlık binası saldırılar sonucu hasar gördü.

Sendika bürokratları, hükümetin emekçilerin bir yevmiyesini sendika aidatı olarak kesilmesi uygulamasını kaldırmakla tehdit etmesine, kazanç kaynakları bu uygulama olduğu için karşı çıkıyor. Sol parti yöneticileri ise, Temer ve sağ partilerin, önce kendileriyle ortaklık yapıp kullandıktan sonra ihanet edip hükümetten atmalarını protesto ediyor.

Binlerce emekçinin yürüyüşe katılma nedeni ise emeklilik haklarını, iş güvencesini savunmak ve yolsuzluklara karşı çıkmaktır. Ekonomik kriz ve işsizliğin artması sonucu, işçi sınıfının hayat seviyesinde gerileme oldu. İşsizlik oranı ise %14'i aşmış durumda ve bu ortamda siyasetçilerin yolsuzluk ve kara

kasalar yoluyla ceplerine milyarları indirmeleri tepkileri daha da arttırıyor.

Dilma Rousseff'in yolsuzluk nedeniyle azledilmesinin ardından şimdi de onun yerine geçen Michel Temer, kamu petrol şirketi olan Petrobras aracılığıyla dolandırıcılık yapmaktan cezaevinde yatan bir kişiden sus payı olarak haraç almakla suçlanıyor.

Yüksek Mahkeme, Temer aleyhine pasif yolsuzluğa katılma, adaleti engelleme ve bir cinayet şebekesine katılma suçlamasıyla dava açtı. Artık birkaç sağ parti

ve en büyük sağ parti olan PSDB, Temer'e desteğini çekme tehdidinde bulunuyor ve hatta Avukatlar Birliği ile Katolik Kilisesi de ona karşı tavır alıyor. Farklı çevreler de Temer'in görevden uzaklaştırılmasını istiyor. Bazı büyük kentlerde yürüyüş kortejleri, sokakları dolaşp Temer'in istifasını istiyor.

Ülkedeki üst düzey yetkililer, Temer'in gitmesini istiyor ama o istifa etmemekte direniyor. 9 haziranda seçim mahkemesi, 2014 seçimlerinde Dilma Rousseff'in seçim masraflarının yasa dışı yapılmış

olmasına rağmen, Temer'in seçilmesini yasa dışı bulmadı. Yine de her şeye rağmen Temer'in de Rousseff gibi azledilme olanağı var ama bu süreç 6 ay sürebilir.

Ancak yine de ortalık yatışmayacak. Çünkü yeni devlet başkanı seçimi, sadece milletvekilleri ve senatörlerin oylarıyla yapıldığı için ve de 200'den fazla vekilin yolsuzluk nedeniyle mahkemeye verilmiş olmasından dolayı, sonuç alma olasılığı az. Hatta sonuç alınsa bile sağın, Temer yerine ciddi bir başka adayı yok. Eğer devlet

başkanı halk oylamasıyla seçilirse o zaman da eski başkan Lula'nın seçilme olasılığı yüksek. Lula, hala işçiler ve yoksullar arasında benimseniyor çünkü onun başkanlık döneminde işsizlik fazla yoktu ve bir ekonomik refah devri yaşanmıştı.

Solun sokaklarda ileri sürdüğü şiar seçim için halk oylamasıyla yapılması yönünde; "Diretas ja!" Bu şiar

1984'de diktatörlüğün sona ermesini isteyenlerin şiarıydı. Ancak o dönem sokak gösterilerine katılanları sayısı milyonları buluyordu.

Bugün, bu istekleri kabul görmemiş olsa da, o zaman parlamenter rejimin geri gelmesini kabul ettirmişlerdi. Yürüyüşlere katılanların sayısı, sadece onbinlerle sınırlı ve üstelik içlerinden bir çoğu, solun da, sağ gibi yozlaştığını düşünüyor. Temer'in bu ortamda gücü, ciddi bir siyasi alternatifin yokluğu. LO (16.06.2017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Dünya işçi sınıfı ve görevlerimiz

Kapitalist toplum, başı sonu belli olmayan devasa bir insan emeği zinciri yarattı. Kim üzerinde oturduğunuz sandalyenin demir ayakları gibi basit bir nesnenin üretimine kaç işçinin katıldığını söyleme yeteneğine sahip? Sadece fabrikalarda parçaları üreten işçilerden söz etmiyoruz.

Demir parçası ona biçim verecek baskı makinasından geçmeden önce bile fabrikayı inşa edenler, fabrikanın inşa edileceği malzemeleri üretenler ve makinaları üretenler gibi geri kalan işleri yapan işçiler de var.

Hammaddelerin fabrikaya ulaşabilmesi için topraktan demir bulup çıkaran maden işçileri, onları gemilere yükleyen liman işçileri, gemiyi çalıştıracak gemiciler de gerekiyor. Gemiyi ve vinci üreten işçilerden sözetmesek bile gemi limana vardığında vinçleri çalıştıran işçileri, bütün bunları taşımak için kullanılacak petrolü işleyerek, benzin ve mazot üreten petrol işçileri de gerekiyor! Bu şekilde sürüp gidiyor.

Demir, fabrikaya gelmeden önce bunları getirecek kamyon şoförlerinin olması gerekiyor ve kamyoncuların kamyonlarını, kamyon lastiklerini üretecek, yol yapacak işçiler, bundan önce asfalt üreten işçiler gerekiyor. Üstelik bütün bu işçileri beslemek, giydirmek için çalışan, üreten işçilerden de söz edilmiyor. Hasta olduklarında ya da herhangi bir iş kazası söz konusu olduğunda, işe dönmeleri için onların tedavilerini yapan hemşireler, onlara okuma yazma öğreten öğretmenler, muhasebeciler, sekreterler.

Bütün bunların işlemesi için bir iletişim şebekesi, cep

telefonu, bilgisayar ve bütün bunlar için de hala ve her zaman insan emeği gerekiyor.

Bu açıdan bakıldığında, oturlan basit bir sandalyenin milyonlarca emekçinin çalışmasının sonucu olduğunu söylemek kesinlikle abartı değil. Burjuvazi işi bölerek sonuçta dünyayı birleştirdi!

Öyleyse işçi sınıfının yok olduğunu iddia etmek bütün bunları unutmak ya da unutmuş gibi yapmak anlamına geliyor. Çünkü gerçekten de küçük burjuva çevrelerde, kullandıkları kalem kimin ürettiğiyle ilgilenmeyen birçok kişi var. Burjuvazi, kendi zenginliğinin nerede üretildiğini çok iyi biliyor. Ancak birçok yönden, kamuoyunu etkileyip biçimlendirenler burjuvalar değil gazeteciler, ekonomistler, sosyologlar gibi aydınlar. Bu küçük burjuvazinin aydınlarının birçoğu, işçi sınıfının varlığını bile bilmiyor ve bilinçsizlikleri, onları, bütün iyi niyetleriyle işçi sınıfının var olmadığını ispatlamak ve açıklamak üzere bilgiçe yazılar yazmalarını sağlar.

Bu insanlar, her gün etiyale kemiğiyle var olan kadın ve erkek işçiler tarafından temizlenen, kullanılan trenlere, metroya binerler ama onları görmezler. Ayrıca yine birçok aydın için işçiler, gerçek bir görünmez sınıftır.

İşçi sınıfı, sınıf önyargılarıyla körleşmiş kişiler için görünmez olsa da her zaman toplumun işleyişi için kaçınılmaz olan ve her zaman dünya çapında sayısı hızla artan bir sınıfı oluşturuyor. Ancak yıllardır emekçileri birleştirecek, onlara

bilinç verecek, 19. yüzyıldaki militanların yürüttüğü temel görevleri yerine getirecek siyasi partilerin eksikliği şiddetle hissediliyor.

Devrimciler, Marks'tan beri, bir devrimden yeni bir toplumun doğabilmesi için üç koşulun gerekli olduğunu biliyorlar: Üretici güçlerin gelişmiş olması, işçi sınıfının toplumdaki ağırlığının ve etkisinin artması ve Marks'ın "*öznel koşullar*" diye isimlendirdiği, işçi sınıfının siyasi bilincinin gelişmiş olması. Troçki, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde, "*(İşçi sınıfı) toplum içindeki durumunu ve koşullarını anlamalı ve kapitalist düzeni alaşağı etmeyi amaçlayan kendi öz örgütlerine sahip olmalı. Tarihsel olarak bugün eksik olan koşul budur*" diye yazıyordu. Bu vurgu, daha 1938'de kesinlikle doğrudu ve bugün de hala ve çok daha fazla geçerli. Çünkü üretici güçler, nefes alma zorluğu çeker gibi güçlük de olsa gelişmeye devam etse, kapitalist toplumda işçi sınıfının ağırlığı artmaya devam etse de işçi sınıfının bilinci bunlara paralel olarak gelişmedi, aksine derin bir biçimde geriledi. Bu gerilemenin sonucu olarak, işçi sınıfı içinde korporatizm, şovenizm, ırkçılık, etnizm veya dinci gibi en gerici fikirler ve en kötü önyargılar gelişti.

Ancak, yenilgi ve zaferleriyle bütün bir işçi sınıfı tarihi bize gerçeklerin çok çabuk değişebileceğini öğretti. Ayrıca bu tarih bize, işçi sınıfı yeniden bilinçlendiğinde, nasıl bir kendini adama, hayal etme, mücadele ve dayanışma hazinesinin ortaya çıkabileceğini de gösterdi. 1917

yılından önceki Rus emekçiler, milliyetçi, yurtsever, okuma yazma bilmeyen, genellikle de antisemit (yahudi düşmanı) kişilerdi. Bu, onların, birkaç ay içinde, dünyanın en devrimci işçi sınıfına dönüşmelerini engellemedi.

Şimdilik sadece işçilerin bilinçlerindeki gerileme fark ediliyor. Bu durum karşısında yapılacak en kötü şey, işçi sınıfı benimsemiyor diye fikirlerimizi terk etmek olur. Eğer işçiler bu fikirleri benimsemiyorlarsa, bu eksikliğin sorumluluğunun öncelikle komünist fikirleri yolundan saptıran ve böylece de işçi sınıfını silahsızlandıran aydın nesillere ait olduğunu belirtmek gerekiyor. Aydınların bu ihanetinin bedelini, onlara zulmeden ve onları ezen bir sistemin sürekli kılınmasıyla, emekçiler ödüyor. Bizim savunduğumuz küçük akım, en azından, bu fikirleri canlı tutmaya ve onları bozulmadan, bütünüyle, yarın yeniden savaşa başlamaya hazır olanlara aktarmaya çalışıyor.

Yalıtılmış milyarlarca kişiyi, harekete geçiren, aktif bir sosyal sınıfa dönüştürecek olan bilinçtir. Bu bilinç partilerden geçerek oluşur. Dün gibi bugün de devrimci komünist partilerin varlığı, işçi sınıfını sağlamlaştıracak ve onu, olayları ortak biçimde kavrama yeteneğine, ortak bir siyasete ve ortak eylemlere sahip olan tek gerçek sosyal sınıf yapacak. Ona bu bilinci verecek olan partiler, sadece mücadele etmekle kalmamalı aynı zamanda kurulu düzeni alaşağı etmeli ve işçi sınıfını yönetici sınıf yapmalı.

Biz her zaman işçi sınıfı diktatörlüğünden yanayız üstelik de bundan gurur duyuyoruz çünkü üç milyar kişinin diktatörlüğü, şu anda varolan, bir avuç hisse senedi sahibinin diktatörlüğünden

sonsuz derecede daha demokratik olacak.

İşte bu nedenle, ters esen rüzgarlara ve komünizmi gerçekleştirmek için gereken zamanın ümit edilenden çok daha uzun sürmesine rağmen bu fikirler için mücadele etmeye ve onları geliştirmeye devam etmek gerekiyor. Emekçileri, komünist bilince ve devrime kazanmaya devam etmek gerekir. Emekçiler, bugün sadece işsizlik ve yoksulluk korkusuyla yaşamak zorunda kalmıyor, aynı zamanda, burjuvazinin sözcülerinin her gün hiç bir şey olmadıklarına, hiç bir işe yaramadıklarına, çalıştıkları işyerleri için maliyetlerinin çok olduğuna, ağır bir yük olduklarına inandırmaya çalışan tek taraflı propogandaya maruz kalmaya zorlanıyorlar! Evet bizim mücadelemiz, aynı zamanda, işçi sınıfına dahil olmakla gurur duyduğumuz fikrini yeniden ortaya çıkmaktadır. Çünkü gerek köken itibariyle gerekse de sonradan kabul edilerek olsun, hiç kimseyi sömürmeyen, emeğiyle bütün toplumun işleyişini sağlayan, her zaman sömürüye karşı mücadele eden yani tek kelimeyle insanlığın geleceğinin lokomotifini olan bu sınıfa ait olmaktan gurur duymakla bütünüyle haklıyız!

O halde evet, Marks'tan bu yana dünya değişti, işçi sınıfı da değişti. Bazı yönlerden bu değişim daha iyi oldu. Zengin ülkelerin işçi sınıfı bugün daha kültürlü yani fikirleri anlama ve öğrenme konusunda 19. yüzyıldakinden daha yetenekli. Yoksul ülkelerin işçi sınıfı daha çok sayıda, daha da yoğunlaşmış durumda ve önceden olduğundan daha çok teknik ilerlemeye sahip. Kuşkusuz değişmeyen tek şey işçi sınıfının hiçbir zaman olmadığı kadar üretimin ve sömürünün odak noktasında olması ve bu nedenle de dünyayı değiştirmeye

yetenekli tek sınıf olarak kalması. Kapitalizm var olduğu sürece de bu gerçek değişmeyecek.

Evet, dünya değişiyor, fabrikalar burada kapanıp başka bir yerde açılıyor. Ayrıca, bazı yeni ürünler ortaya çıkıyor, bazıları kayboluyor. Üretimin çekim merkezleri yer değiştiriyor. Ne yapalım yani? Atlı araba, fayton üretimi hemen hemen ortadan kalkıp yerlerini otomobil üretimine bıraktıklarında, o dönemin devrimci militanları ağlayıp sızlayıp mızımızlanmadılar, fabrikalarda kök salmaya gittiler.

Evet, içinde yaşadığımız, militanlık yaptığımız dönem oldukça zor. Çünkü moral bozukluğuyla damgalanmış durumda. Ancak ekonomik, siyasi ve entellektüel olarak burjuvazi tarafından damgalanmış kapitalist bir dünyada yaşıyoruz. O halde yolun engellerle, engebelerle dolu olmasında şaşılacak bir şey yok. Devrime kadar da bu böyle olacak. Engels'in dediği gibi, işçi sınıfının tarihi "*birkaç yalıtılmış zaferte kesintiye uğrayan uzun bir yenilgiler serisi*" olarak özetlenebilir. Bu, fikirlerimizin geçerliliği ve devrimci görevlerimiz hakkında hiçbir şey değiştirmez.

Komünist Manifesto'nun son satırlarını hiçbir zaman olmadığı kadar benimsiyoruz: "*Komünistler amaç ve hedeflerini gizleyecek kadar kendilerini küçük düşürmezler. Amaçlarına ancak, geçmiş toplumsal düzenin şiddetle devrilmesiyle ulaşılabileceklerini açıkça ortaya koyarlar. Hakim sınıflar komünist devrim fikriyle titreye dursunlar! İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Aksine onların kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşin!*" (04.03.2011)

Sinema... Sinema... Sinema...

Marks'ı karalamayan, kötülemeden bir film vizyonda: “Genç Karl Marks”

Yönetmenliğini Raoul Peck'ın yaptığı Senaryosunu Raoul Peck, Pascal Bonitzer'in birlikte yazdığı Marks'ın gençlik dönemini anlatan “Genç Karl Marks” isimli film, Marx'ın Almanya'da yayınlanan Rheinsche Zeitung'da yayımladığı ve toplumsal sorunlarla ilgilenip devrimci fikirlere yönelmesine vesile olan Odun Hırsızlığı Yasasına ilişkin makalesine yapılan gönderme ile başlıyor. Bu yazılar, düzenin tepkisiyle karşılaşmıştı ve Marks, sürgün edildi. Film, Marks'ın Paris, Brüksel ve Londra'daki yaşamı ile sürüyor.

Adından da anlaşılacağı gibi film, Marks'ın gençlik yıllarını anlatıyor ve Eşitler Birliği'nin, Marks ve Engels'in çabalarıyla Komünist Birlik'e dönüşümünün belgesi olan Komünist Manifesto'nun yazılmasıyla bitiyor.

Uzun düşünce süreçlerinin ardından ulaşılan sonuçlar, birer vecize gibi gösterilmiş filmde. Örneğin, ünlü 11. Tez (Bugüne kadar filozoflar dünyayı anlamakla yetindiler; esas olan ise onu değiştirmektir), içki masasından kalkan sarhoş Marx'ın ansızın

eriştiği bir sonuç gibi gösterilmiş. Uzun soluklu mücadeleler ve kazanılan başarılar ise birkaç dakikalık kürsü konuşmalarının zaferi olarak yansıtılmış.

Filmin merkezinde Marks'ın fikirlerinin temeli, hakim düzene karşı verilen

genç bir insan olarak Marks'ın ve Engels'in fikirlerini oluşturma sürecinde ve fikirleri doğrultusunda giriştikleri çabalarda yaşadığı sorunlar ve bu sorunlara karşı gösterdikleri kararlılık ön plana alınmış.

Filmin bir olumlu yönü de mücadelede kadınların yerine değinilmiş olması. Bir de çoğunlukla söz konusu edilen “Marks emeğe değer verdiğini yazıyor ancak kendisi çalışmıyordu, Engels'ten aldığı para ile geçiniyordu” dogması çürütülmüş ve bunun yerine politik kimliğinden ötürü tecrit edilen, iş bulamayan bir insanın yaşadığı zorluklar anlatılıyor.

Film boyunca Manifesto'dakiler de dahil olmak üzere Şubat 1848'e kadar Marks ve Engels'in geliştirdiği temel fikirler, ifade ediliyor.

Tüm bunlar, o dönemin fabrikalarında ve sokaklarında işçilerin çalışma ve yaşam şartlarını, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki farkı açıkça gösteren bir dekorda yapması, filmi izlemek için bir neden. İşte bu ortamda Marks ve Engels, kendi sınıflarından vaz geçip işçi sınıfının komünist militanları oldular.

mücadelede işçi sınıfının üstlendiği rol, anarşist öğretileri ile ezilenlerin ilgisini kazanan Proudhon'a ve dönemin diğer kişilerinin yönelik eleştiriler siyasi temelleriyle yok. Film,

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.